

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.
Ἡ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σεως εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
τονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσικῆ 'Ιβάν Τουργκένιεφ, (συνέχεια),
μετάφρ. **Β. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθ. Ε.
DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α.
Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δηλ. — ΔΙ' ΕΝΑ ΣΤΡΟΒΙΛΟΝ, ἐκ τῶν τοῦ
Ludovic Halévy, (τέλος) μετάφρασις Αἰσώπου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτρία

'Εν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὡς πειθὼ πολλοὶ τῶν συνδρομητῶν μας παρεπονέθη-
δὲτι προβαίνοντες μετὰ φειδοῦς εἰς τὴν δημοσίευσιν
'Ολιβιέρου τοῦ Νόθου, σπεύδοντες νὰ γνωστο-
ποιήσωμεν αὐτοῖς, ὅτι, καίτοι ἀναγνωρίζομεν τὰ
εἰς παράπονα τῶν, οὐχ ἥτιον, δυστυχῶς, ἀδυνα-
μεν νὰ θεραπεύσωμεν τὸ κακὸν τοῦτο, καθόσον, ὡς
αὐτοὶ παρατηροῦσι, δὲν ἀνταποκρίνονται αἱ εἰκό-
προς τὸ κείμενον. Διαβεβαίωμεν δὲ αὐτοὺς ὅτι εἰς τὸ
μεινον εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα δὲν θὰ συμβῇ
τοιοῦτον, καθόσον ἐλάβομεν πάντα τὰ κατάλληλα
ρα.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· Ἰδε προηγούμενον φύλλον.

Κ'

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Λαβρέτσκις ἠγέρθη ἐνω-
ς, ἐπεσκέψατο τὸν σιτοβολῶνα καὶ ἤλευ-
ρωσεν ἀπὸ τῆς ἀλύσου τοῦ τὸν κύνα τοῦ
νιθοτροφείου, ἐκβαλόντα κραυγὰς τινὰς
κρᾶς, ἀλλ' οὐδὲ συλλογισθέντα νὰ ἐπω-
ληθῇ τῆς ἐλευθερίας του. Ἐπανελθὼν
τὴν οἰκίαν ὁ Θεόδωρος ἐγκατελειφθῇ
ἡσυχον νάρκην, μὴ καταλιποῦσαν τοῦ-
τον καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν.

— 'Ιδού με τέλος πάντων ἐδῶ, διελο-
γίσθη ἐπανειλημμένως.

'Εκάθητο, ἀκίνητος, παρὰ τὸ παράθυ-
ρον καὶ ἐφάνετο τείνον τὸ οὐρ εἰς τὴν πέ-
λξ αὐτοῦ βασιλεύουσιν γαλήνην καὶ εἰς
τὰς πεπνιγμένας κραυγὰς, τὰς ἀπὸ τοῦ με-
κονωμένου χωρίου ἐρχομένας. 'Οξεῖα φωνὴ
τονθορύζει ἄσματιον ὅπισθεν τῶν ὑψηλῶν
καλαμῶν, ὁ δὲ βομβῶν κώνωψ φαίνεται
ἐπὶ ἐπαναλαμβάνει τοῦτο. Ἡ φωνὴ σιγᾷ,
ἀλλ' ὁ κώνωψ ἐξακολουθεῖ νὰ βομβῇ. Ἐν
τῷ μέσῳ τοῦ ὀχληροῦ καὶ μονοτόνου ψι-
θυροῦ τῶν μυῶν ἀκούεται καὶ ἡ μέλισσα,
ὁ ἀλέκτωρ φωνεῖ ἐν τῇ ὁδῷ παρατεταμένην
φωνήν, εἴτα δὲ κρότος ἀμάξης ἢ αὐλῆός
τις θύρα τρίζουσα ἐπὶ τῶν τροφίγγων
τῆς. Φωνὴ τις διέρχεται καὶ λέγει λέξεις
τινάς δι' ὀξεῖας φωνῆς.

— 'Ε! μικροῦλά μου! λέγει ὁ 'Αντώ-
νιος πρὸς διετὲς κοράσιον ὅπερ φέρει εἰς
τὰς ἀγκάλας του.

— Φέρε τὸ κβάς!, εἶπεν αὐτῇς ἡ ἰδία
γυναικεῖα φωνή.

Πάντα δὲ ταῦτα ἐπηκολούθησε βαθεῖα
σιγῇ. Οὔτε πνοὴ ἀκούεται, οὔτε ὁ ἐλάχιστος
κρότος. Ὁ ἀνεμος οὐδὲ τὰ φύλλα κινεῖ,
αἱ χελιδόνες διέρχονται ἀλλεπάλληλαι
σιωπηραί, ἐγγίζουσαι τὴν γῆν διὰ τῶν
πετρυγῶν των, καὶ ὅταν βλέπῃ τις ταύ-
τας πετώσας σιγῇλῶς καταλαμβάνεται
ὑπὸ θλίψεως.

— 'Ιδού με τέλος πάντων ἐδῶ! διελο-
γίσθη αὐτῇς ὁ Λαβρέτσκις. Ἐν παντὶ
καίρῳ καὶ πάντοτε ὁ βίος εἶν' ἐδῶ θλιβε-
ρὸς καὶ βραδύς, ὅστις δὲ ἐρχεται ἐνταῦθα
ὀφείλει νὰ ζήσῃ τοιοῦτοτρόπως. Ἐνταῦθα
δὲν ὑπάρχει οὔτε ταραχὴ, οὔτε κίνησις.
Μόνος ἐκεῖνος ὁ βαδίζων βραδέως τὴν ὁ-
δὸν του ἔχει τὴν ἀδειαν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ
τέμα, ὅπως ὁ ζευγηλάτης ὁ 'χαράττων
τὴν αὐλακὰ του μετὰ τὴν ὕννιν τοῦ ἀρότρου
του. Καὶ ὅποια ῥώμη, ὅποια ὑγεία ὑπάρ-
χει ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀπραξίᾳ ταύ-
τῃ! Ἐδῶ, ὑπὸ τὸ παράθυρον, ἡ παχεῖα
καὶ βραχεῖα ὀνάκνυθα προβάλλει τοῦ πυ-
κνοῦ χόρτου, ἐκεῖ ὑψηλὰ τὸ λιγυστικὸν
ἐκτείνει τὸν παχὺν καυλὸν του, ὑψηλότε-
ρον δ' ἐπὶ αἱ σταφυλαὶ αἰωροῦσι τὰς ἐρυ-
θρὰς βότρυς των. Ἀπωτέρω ἐν τοῖς ἀγροῦς
λευκαίνουσι κυματίζουσαι ἡ σήκαλη καὶ ἡ
βρώμη, καὶ τὰ φύλλα ἐκτείνονται ἐπὶ τῶν
δένδρων. Εἰς τὸν ἔρωτα μιᾶς γυναικὸς ἐ-
θυσίασα τὰ κάλλιστα τῶν ἐτῶν μου. Λοι-
πόν! ἄς μοι ἀποδώσῃ ἡ ἀνία τὴν λογι-
κὴν, ἄς μοι ἀποδώσῃ τὴν γαλήνην τῆς
ψυχῆς, καὶ ἄς με μάρθῃ ὅπως τοῦ λοιποῦ
μὴ σπεύδω εἰς τὰς πράξεις μου.

Καὶ προσπαθεῖ νὰ συνειθίσῃ τὸν μονό-
τονον τοῦτον βίον καὶ νὰ καταπνίξῃ πᾶ-
σας τὰς ἐπιθυμίας του. Οὐδὲν πλέον ἀνα-
μένει, καὶ ὅμως δὲν δύναται νὰ μὴ ἀνα-
μένῃ ἀκόμη. Πανταχόθεν ἡ γαλήνη τὸν
περικυκλοῖ. Ὁ ἥλιος κλίνει ἡσυχῶς ἐπὶ τοῦ
κυανοῦ καὶ αἰθρίου οὐρανοῦ, τὰ νέφη κυ-
ματίζουσι βραδέως ἐν τῷ κυανοβαφεῖ αἰ-
θέρῳ· φαίνονται ὡς ἔχοντα σκοπὸν τινα
καὶ γνωρίζοντα πῶς μεταβαίνουνσι. Τῇ
στιγμῇ ἐκείνῃ εἰς ἄλλα τῆς γῆς σημεία,
ὁ βίος κυλινδεῖ κοχλαζων τὰ ἀφρίζοντα
καὶ θορυβώδη κύματά του, ἐν ᾧ ἐνταῦθα

1. Εἶδος μηλίτου, ποτὸν συνηθέτατον ἐν Ρωσίᾳ.

χύνεται σιωπηλὸς ὥσει κοιμώμενον ὕδωρ.
Καὶ ὁ Λαβρέτσκις μέχρι τῆς ἐσπέρας διέ-
μεινε παρατηρῶν τὸν οὐτῶ πως ῥέοντα
βίον. Αἱ θλιβεραὶ τοῦ παρελθόντος ἀνα-
μνήσεις ἀνελύοντο ἐντὸς τῆς ψυχῆς του
ὡς ἐαρινὴ χιών. Παραδόξως δὲ οὐδέποτε
εἶχεν αἰσθανθῇ τοσοῦτον βαθέως ἐτι τὸν
ἔρωτα τῆς γεννητείας γῆς.

ΚΑ'

Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ὁ Θεόδωρος
'Ιβάνοβιτς ἐτακτοποίησε τὸν οἰκίσκον τῆς
Γλαφυρᾶς Πετρόβνας. Ἡ αὐλὴ καὶ ὁ κη-
πος ἐκαθαρίσθησαν ἀπὸ τοῦ Λαβρίκη ἐ-
φερον ἐπιπλα καλὰ, ἐκ τῆς πόλεως δέ, οἶ-
νον, βιβλία καὶ ἐφημερίδας, ὁ δὲ σταῦλος
ἐπληρώθη ἱππῶν. Ἐνὶ λόγῳ ὁ Θεόδωρος
'Ιβάνοβιτς διηυθέτησε τέλος τὴν οἰκίαν
του καὶ ἤρξατο βιών ὡς ἰδιοκτήτης καὶ ὡς
μοναχός. Αἱ ἡμέραι του ἔρπον ὁμοίαι, καί-
τοι δὲ οὐδένα ἐβλεπεν, ἐν τούτοις δὲν ἦν ἡνία.
'Ενησχολεῖτο περὶ ἀγρονομίας μετὰ ζέσεως
καὶ σπουδαιότητος, κατ' ὅπτευσεν ἐφιππος
τὰ περίχωρα ἢ ἀνεγίνωσκεν. Οὐχ ἥτιον
ἠρέσκετο μᾶλλον ν' ἀκούῃ τῶν διηγήσεων
τοῦ γηραιοῦ Ἀντωνίου. Συνήθως ὁ Λα-
βρέτσκις ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον μετὰ
καπνοσύριγγά του καὶ μετὰ κύπελλον ψυχροῦ
τείου. Ὁ Ἀντώνιος ἐσταυρωμένος ἔχων
τὰς χεῖρας ὀπίσθεν τῆς ῥάχews, ἵστατο
ὄρθιος εἰς τὴν θύραν καὶ διηγεῖτο ἐκτε-
ταμένως διηγήσεις περὶ τῶν παλαιῶν χρό-
νων, χρόνων μυθῶν, καθ' οὓς ἡ βρώμη
καὶ ἡ σήκαλη ἐπωλοῦντο ἐντὸς μεγάλων
σάκκων, ἀντὶ δὲ τῶν τριῶν καπηκίων ὁ
σάκκος. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐβλεπέ τις
πανταχόθεν, καὶ πλησιέστατα μάλιστα
τῆς πόλεως, πυκνότερα δάση καὶ ἀκαλ-
λιεργήτους στέππας. Τώρα, ἔλεγε διὰ τε-
θλιμμένου τόνου ὁ ὀγδοηκοντούτης, τὰ
πάντα ὥργωσαν καὶ ἔκοψαν. Ὁ Ἀντώνιος
ἠρέσκετο ἐπίσης νὰ διηγῇται διαφόρους
λεπτομερείας περὶ τῆς παλαιᾶς αὐτοῦ κυ-
ρίας τῆς Γλαφυρᾶς Πετρόβνας· πόσον ἦτο
δικαία καὶ οἰκονόμος, πῶς κύριός τις,
νέος γαίτων, ἤθελε νὰ τύχῃ τῆς εὐνοίας
τῆς καὶ ἤρξατο πρὸς τοῦτο νὰ ἐρχεται
συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν, ὥστε ἐκείνη χάριν
αὐτοῦ ἔθετε τὸν ἐορτάσιμον σκοῦφόν τῃ